

— Mõned hääd naabrid, fuda rahwa viis — arvates föbrust näites, kandsid kuulduid förtsi-jutud soealt Kar-tuhwli Jüri förwa, kes justu kuuldes enamist naerates föstis: „Nääfigu rahwas mis tahab; igal mehel luba omaga teha, fuda ta tahab. Mina ei tule teid kussil see-lama, ega uuele teele sundima; sellepärasest laske ka mind minu oma teed minna. Kui mul juuremat raslust ei ole kanda kui kartuhwli nime ristitud nimie föriwas, ei se minu pihta haka vaewama.“

„Sügisel, kui Soofüla peremehed ja muu ümber-kaudne lülarahwas kuulis, fuda Jüri raha eest õlgi ööttis, pandi jälle asja wäga naeruks; mõned ütlesid: „Parem oleks, kui leiwa tarbeks raha kopiad hoials, mis ilma aegu õlgede eest raiksab.“ Aga mitu naerja pani iljemine, kui tee Jüri talust mõõda läks, mõne õles-kubu wanetri redelite wahele ja ütles pilkades: „Selle lühjaga saan kartuhwli peremehelt nii palju, et täna ühta lustilikult förisis wõin elada ja mõne naabriile ka veel suutäie anda.“ „Pagan seda teab,“ hüüdis Kuusiku Siim wihaga — „mis salalikud funstkombed Kar-tuhwli Jüril on, et tema käes fölik fordalähäb, mis ta etewõtab. Meie pöllud on sõnnikut saanud, wanast lortalist haritud ja — wata imet! meie ruki oras ei ole fugugi parem, mõnes sohas alwem kui Jüril, kes fewade mulda ja wana prügi pölluse wedanub.“ — „Pole larta,“ föstis Kongu Hans — las' tuuga fewade, kül lis oras wahet wäljanäitab, mis meie ja Jüri pöldude wahel on. Tänarvu oli soe, wihamane sügise, mis ka lah-’i pöllul iwad idunema ja kasvud haljendama paneb,

aga kus juuremat rammu ei ole, seal wõtab fewadine tuul fölik pealt ära. Jüri oras on aga silmäkirjaks.“ — Sai esimene küm pöllud nii pikalt kohmetanud, et lo-jusse jalga kandsid, siis ajas Soofüla rahwas ruki oraksele karter, et lopsakas oras muidu lume al mäda-neks, ja kui Jüri seda ei teinud, nimetati teda hüssuks pääks, ja üteldi: „Nüüd ei saa fewade midagi tema ruki oraksest!“

„Pik lumeta sügise, kui fölik tarblisud pölli ja ma-jatööd olid korrake seatud, andis veel paari nädalad aega heinamaid rookida ja puhastada, mis mitmes sohas nii paksult põeslikuks läinud, et wiskatid ei wõinud enam pealeviia. Jüri wõtis sulase ja kolm päivilist abiiks ja hakas heinamaad rookima, kust mõne hää koorma ahju fütet ja bulga mätaid sai, mis hunnikusse pandi ja ihemine, kui mullaks pudened, pöllule tahtis we-dada. Lumi tegi wiimaks tööle otja, aga tuleval sügisel lubas peremees heinamaa rookimist pikemalt edasitoimetata. — Sui wili andis rohkesti aastase tarvituseks ja wäga kena seemne tulewa fewadise külvi tarvis; mä-tasse pandud näitasid enamist fölik iwad idukesi. Tööd oli esimesel aastal lõpmata tehtud, ka kaunis osa raha ärakulutatud, mis Liisule, kes kui naesterahwas kohे julgust kautab, mõnda mure koorma südame peale wee-retas. Aga Jüri ütles rõemsa näuga: „Se raha on häastti intressi peale pandud, mis, kui Jumal pikemalt õnnistust annab, meile ja meie lastele viistist kasu saab kandma.“

„Ega se raske asi ole,“ ütles Raarel — „kui pere-